

LA BOTIGA

Com cada dia es va llevar, es dutxà, prengué el cafè el llet amb un parell de magdalenes i quan ja va estar preparat va sortir al carrer i es dirigí a obrir la botiga. Feia gairebé trenta anys que seguia la mateixa rutina, des de que ell, junt amb la seva dona, es van fer càrrec del petit comerç que els seus pares van obrir a finals dels cinquanta. Una botiga, la qual no té importància el ram, que va permetre viure amb un certa folgança, primer als propis pares i després a ells mateixos, no per enriquir-se, ni molt menys, però sí per poder tenir una casa i criar còmodament l'únic fill que varen tenir. Van ser molts anys de treballar-hi moltes hores, de dilluns a dissabte, aprofitant que aquest dia, el dissabte, era quan hi havia més afluència de públic a la zona. La gent, parelles joves, parelles no tant joves, parelles amb fills i parelles ja granades, aprofitaven els dissabtes per anar a mirar, tafanejar i sovint comprar, quelcom que necessitessin per a ca seva. Des de un moble a uns pantalons, o una colònia per a regalar o un *no me olvides* d'or. De tot hi havia en aquelles galeries comercials, de les primeres a ciutat, on es trobava la seva botiga.

Fins que un dia les coses van començar a canviar. El model de comerç de tota la vida es va anar transformant. Es van començar a obrir centres comercials molt més grans, amb pàrquings enormes, bars, restaurants, cinemes i grans botigues de totes les marques. Això va suposar que gairebé d'un dia per l'altre una gran quantitat de gent, de clients i de tafaners, deixés d'anar a les botigues de sempre. Moltes van haver de tancar. Altres es van traspasar. I d'altres, com la seva, van tenir la sort de mantenir una clientela que encara seguia confiant en el comerç de proximitat, en la seva atenció, en el seu saber fer, en el seu compromís. La botiga va aguantar. Lluitant més que mai, amb més enginy que mai, sent més agradables que mai i sent més econòmics que mai, per la qual cosa els guanys es van reduir, sense poder deixar de somriure més que mai quan s'atenien els clients.

Ara però havia arribat el moment. Tota la vida dedicada al negoci havia passat tant ràpida com passa la vida quan mires enrere. S'havien fet grans i ja tocava descansar tot i que la botiga continuava funcionant relativament bé. Podrien seguir si volien. De fet, allò era la seva vida, però ja estaven una mica cansats d'haver de treballar tantes hores. Ara volien fer un pas enrere, o dos, i que algú agafés el relleu. La seva màxima il·lusió fora que el fill se'n hagués fet càrrec, però mai en va voler saber res. Dues generacions de comerciants, no tindrien una tercera. Així eren les coses. No hi podien fer res. Ell tenia la seva vida i ells uns nets maquíssims, com acostumen a ser tots els nets. No van tenir més remei que posar el rètol de traspàs i tot i que hi havia hagut alguna persona interessada, encara no hi havia res tancat.

Després d'haver sortit de casa i d'haver intercanviat dos o tres bons dies pel carrer, va arribar a la botiga, va pujar les persianes metàl·liques, van encendre els llums i es va disposar a afrontar un nou dia, dels últims, esperant que arribés la seva dona per atendre junts el negoci. A mig matí, sense que d'un primer moment se'n adonessin, algú va agafar el rètol de "Es traspassa" i el va posar sobre el mostrador, aprofitant un moment que no hi havia gent. Era la Paula, la neta gran.

-El rètol de moment el guardeu.

-I això?

-El mes que ve acabo el curs a la uni. Havia pensat que potser us aniria bé que vingués pels matins per saber com va això. Si m'ensenyeu una mica, ara que vosaltres ho voleu deixar, igual a mi em pot interessar, ves a saber...

Els dos avis es van mirar i segur que tots dos sabien el que pensava l'altre. Ara intuïen que segurament sí que hi hauria una tercera generació. Li veien als ulls de la Paula, que tenia la mateixa mirada neta i ambiciosa del besavi. Ho faria bé. Segur.

Pseudònim:
LLUÍS CULLELL

(728 paraules)